

[Finansministeren]

Det er altså ikke sådan, at jeg tilbageviser alt, hvad vismændene har sagt. Jeg mener, at der er mange gode diskussionspunkter i det, men som bekendt også nogle politiske uenigheder. Men lige præcis på dette punkt, som er en nøgle til forklaringen af en forskel i vurderingen af væksten, beskæftigelsen og betalingsbalancen, der knytter det an til det ene punkt, hvor der er en større overensstemmelse mellem regeringen, Europa-Kommissionen og OECD, end der er mellem disse tre indbyrdes og så vismændene.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg vil godt sige til finansministeren, at vi er jo egentlig forsamlet her for at diskutere, hvad vi mener, og jeg er helt uenig i det, hr. Fogh Rasmussen har sagt her også om denne sag, fuldstændig. Men jeg synes da, at vi er samlet her for at diskutere, om hr. Fogh Rasmussen har ret, og ikke for at forsamlingen allerede nu skal lægge sig stille ned og rette sig efter, hvad finansministeren mener er rigtigt. Oven i købet påberåber han sig, at det ligefrem kan være nationen, der står på spil. Lad det være sagt: Det er politik det her, og vi har lov til at diskutere det.

Det, jeg gerne vil diskutere, er regeringens grønne indpakning, og jeg lagde mærke til, at hr. Frank Jensen sagde, at miljø skal indgå i alle beslutninger. Enig.

Men så er det, jeg spørger: Hvorfor kom den her regering ikke med et udspil om grøn beskæftigelse, når vi hørte miljøministeren proklamere det i efteråret, og det indgik da i hvert fald ikke i arbejdsmarkedsreformer og øvrige initiativer?

Så er det, jeg spørger: Hvorfor indgik miljø ikke med et ord i kommissoriet for den kommission for fremtidens arbejdspladser, som regeringen nedsatte? Jeg har læst det omhyggeligt igennem. Ordet miljø, det er jo kun fem bogstaver, men det er ikke nævnt en eneste gang i regeringens kommissorium for den kommission, der skal diskutere fremtidens arbejdspladser. Ja, det er da uheld.

Det tredje, jeg må spørge om, er, hvorfor regeringen valgte den måde at sætte gang i økonomien på, hvor det mest synlige er flere biler, motorveje og privatforbrug i en opfordring til befolkningen, som er svær at forstå, fordi man-

ge mennesker synes, det lyder – og jeg synes det også – som om det er køb og kassér. Køb en ny sofa, og du gør Danmark en tjeneste!

Når vi alle sammen ved, at det, der er behov for, er at skære ned på ressourceforbruget og gøre op med det traditionelle vækstbegreb!

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Man kan blive helt i tvivl om, om man skal rette sine spørgsmål til hr. Frank Jensen eller til finansministeren, men de må fordele, hvem der svarer på hvad.

Hr. Frank Jensen og statsministeren og de seneste dages publikationer har gjort meget ud af at fortælle, at nu er syv magre år forbi, og nu kommer så de syv fede år.

Jeg bliver nødt til at spørge, om det ikke er korrekt, når jeg erindrer det sådan, at i samtlige de syv magre år på nær vist en enkelt undtagelse har Socialdemokratiet stemt for samtlige de års finanslove. Socialdemokratiet er indgået i 90 pct. af de politiske forlig, der er gennemført i disse syv magre år.

Mit spørgsmål er så til hr. Frank Jensen eller finansministeren, eller hvem der vil svare på det: Hvordan kan man dog håndtere at lægge så stor afstand til sine egne handlinger på så kort tid? For det er jo det, der sker.

Man undsiger i den grad sine egne politiske handlinger igennem syv år. Det kan ikke være rigtigt, at blot fordi man selv har indtaget regeringssædet, lægger man disse syv år bag sig som magre, som ørkenvandring, hvor man dog trods alt selv havde en markant politisk indflydelse på det, der foregik, og dermed også ansvaret for, at det var syv magre år. Hvor var Socialdemokratiet med alle de ting, der skulle til? Man havde nærmest vetoret på mange af de politiske forlig, der blev indgået. Man indgik dem dog alligevel.

Så var hr. Frank Jensen i sin tale inde på, at det, denne her regering er i stand til at producere, er øget livskvalitet. Og jeg hørte statsministeren fortælle os, at selv om man har endnu flere operationspladser på sygehusene, så hjælper det ikke noget på ventelisterne, for folk bliver mere og mere syge. De melder sig i hvert fald og vil gerne opereres.

Er det den øgede livskvalitet, hr. Frank Jensen taler om, når vi rent faktisk med statsministerens ord har fået konstateret, at folk bliver